

Ks. Michał Kacprzyk

Nr albumu 118130

Streszczenie pracy doktorskiej

Przyjęcie idei misyjnej dotyczy wszystkich działań podejmowanych w Kościele. Dzieje się tak m.in. poprzez nauczanie papieskie w kwestii misji i ewangelizacji, erygowanie kolejnych administracji kościelnych na terenach misyjnych czy mianowanie biskupów. Celem niniejszej dysertacji była analiza recepcji idei misyjnej Kościoła w diecezji kieleckiej w latach 1918-2024. Proces ten był w dużej mierze uzależniony od sytuacji ekonomicznej, społecznej, politycznej i gospodarczej zastanej w diecezji kieleckiej.

Pierwszy rozdział rozprawy dotyczył przedwojennych starań o recepcję idei misyjnej. Na pierwszy plan wysunęła się w tym okresie postać bł. ks. Józefa Pawłowskiego, który zorganizował szeregi Związku Misyjnego Duchowieństwa w diecezji kieleckiej. Ponadto stworzył w diecezji struktury Papieskich Dzieł Misyjnych, które objęły większość parafii diecezji. Jako opiekun kleryckiego Koła Misyjnego kładł nacisk na formację misyjną kandydatów do kapłaństwa. Później, jako proboszcz parafii katedralnej, dał się poznać diecezjanom jako gorliwy duszpasterz. Został aresztowany przez nazistów, uwięziony w obozie koncentracyjnym, a następnie stracony. Papież Jan Paweł II wyniósł go do chwały ołtarzy wśród 108 męczenników II wojny światowej.

Reżim komunistyczny nie zniszczył ducha misyjnego, który istniał w diecezji. Doświadczona II wojną światową diecezja kielecka robiła wszystko, by odnowić swoje struktury, zarówno materialne, jak i personalne. Ks. Wojciech Piwowarczyk, który był wychowawcą przyszłych kapłanów, miał serce wrażliwe na misje. Jako dyrektor diecezjalny Papieskich Dzieł Misyjnych dbał o jak najlepszą formację misyjną duchowieństwa oraz o docenienie Tygodnia Misyjnego w posłudze duszpasterskiej. Ks. Wojciech Piwowarczyk zmarł w opinii świętości w 1992 roku. W 1993 r. biskupem kieleckim został mianowany ks. Kazimierz Ryczan. Promował on ideę misyjną na różnych płaszczyznach. W swoich kazaniach nawiązywał do spraw misyjnych i często wzywał do wspierania misji modlitwą i darami materialnymi. Okres posługi pasterskiej biskupa Ryczana był czasem zacieśniania współpracy z Papieskimi Dziełami Misyjnymi, odnowionymi w swoich polskich strukturach po upadku reżimu komunistycznego. Ks. Jan Kaczmarek - dyrektor diecezjalny Papieskich Dzieł Misyjnych, był gospodarzem wielu ciekawych wydarzeń w diecezji kieleckiej. Wydarzenia te,

skupiające dzieci i młodzież, były niezwykle okazją nie tylko do przekazania wiedzy o misjach, ale także do integracji grup dziecięcych powstających w parafiach.

Rozdział trzeci obejmował lata 2014-2024 - dziesięcioletni okres posługi biskupa Jana Piotrowskiego. Ta część dysertacji miała nieco inny charakter, gdyż posługa pasterska biskupa Piotrowskiego w diecezji kieleckiej nadal trwa. W związku z tym w rozdziale tym przeanalizowano kilka inicjatyw o charakterze misyjnym, takich jak powołanie Misyjnego Dzieła Diecezji Kieleckiej, spotkania biskupa kieleckiego z biskupami misyjnymi, misjonarzami i rodzinami misjonarzy. Oprócz wyżej wymienionych działań biskupa Piotrowskiego wspomaga ksiądz Łukasz Zygmunt, dyrektor diecezjalny Papieskich Dzieł Misyjnych. Całość posługi misyjnej biskupa Jana Piotrowskiego będzie zapewne wymagała obszernej prezentacji w osobnym opracowaniu.

Wreszcie czwarty i ostatni rozdział rozprawy dotyczył sylwetek kieleckich misjonarzy. Zwrócono uwagę, że misjonarze pochodzący z diecezji kieleckiej służą lub służyli misjom w różnym charakterze. W pierwszej części zaprezentowano postacie posługujące na rzecz misji w sposób szczególny, takie jak nuncjusz apostolski i podsekretarz Kongregacji Ewangelizacji Narodów. W drugiej części przeanalizowano postacie 28 misjonarzy (22 kapłanów i 6 osób świeckich) posłanych na misje przez kolejnych biskupów kieleckich. Kolejna część dotyczyła tych misjonarzy i misjonek, którzy pochodzili z diecezji kieleckiej, ale wybrali drogę życia konsekrowanego. Na końcu rozdziału wspomniano także o wolontariuszach misyjnych.

Ukazując żywą obecność idei misyjnej w diecezji kieleckiej, w rozprawie podjęto analizę podejmowanych inicjatyw misyjnych oraz czołowych postaci w tej dziedzinie. Zauważono, że trudności, zarówno przedwojenne, jak i powojenne, nie zdołały zniszczyć zapалу misyjnego charakteryzującego wiernych diecezji kieleckiej. Niniejsza rozprawa wypełnia także istniejącą lukę w literaturze dotyczącej Kościoła kieleckiego. Pokazuje, że troska o sprawy misyjne zawsze była obecna w życiu diecezjan i ich pasterzy. Potwierdzają to również powołania misyjne rodzące się w diecezji kieleckiej i realizowane na różne sposoby.

Ponadto niniejsza praca wyznacza kierunek badań, który w przyszłości powinien być pogłębiony o analizę innych źródeł, jak choćby archiwów watykańskich, zwłaszcza tych związanych z dykasteriami odpowiedzialnymi za sprawy misji i ewangelizacji, co do tej pory nie zostało wzięte pod uwagę.